

ÚVODNÍ SLOVA

Vážení čtenáři,

šesté vydání Poutníka je tentokrát zaměřené na třetí Božskou osobu.

Kdybych byla dotázána, co rozumím pod pojmem „Duch svatý“, jak bych odpověděla? Jistě je to velký dar, vlastně jich je celkem sedm. Duch svatý nás činí moudrymi, rozumnými, schopnými chápat velikost a Boží lásku, umožní nám, abychom se zvláště ve spletitých případech správně rozhodovali vždy pro to, co je správné. Tyto dary k nám mohou přistupovat jemně a tiše. Tak zkusme být tišší, ať uslyšíme...

Společnost, v níž žijeme – zejména to platí pro posledních sto let, nás tlačí k dosahování ekonomických cílů. Jsme vystaveni velkým tlakům, abychom na oltář materiálního úspěchu obětovali svůj duchovní rozvoj. V takové situaci se mohou hlavními cíli našeho života stát pouze materiální požitky. To není dobré.

Před mnoha lety jsem si myslela, že takové výroky, jako že *štěstí jsou drobnosti, okamžiky, které jsou zadarmo*, jsou jen dávno přežitá knižní fráze. Vždyť – co je na tom, že je venku hezky?! To je přece normální! Pod pojmem štěstí jsem si tehdy představovala dovolenou u moře, pochopitelně (jak jinak) s dokonalým partnerem...

Jednoho dne mi došlo, že život je o něčem jiném. Dnes už vím, že ani velkolepé věci a události vůbec nemusí znamenat skutečné štěstí. A že naopak zdánlivá samozřejmost (láskyplné vztahy v rodině, zdravé děti, obětaví blízcí, laskaví sousedé...), nebo i prostá maličkost (ranní rosa na odkvetlé pampelišce, pohled na západ slunce kousek za humny) je tím okamžikem, kdy nám nezbyvá než s pokorou žasnout nad Božskou moudrostí a velikostí.

Skutečné dary se dávají z lásky. Tak co je víc než láska?! Odpradávná si velká láska žádá odvahu a mnohdy i oběti... A tak s úctou a vděčností děkuji za všechny ty krásné, velké i malé dary, kterých se nám dostává. I kdyby byly normální, nejsou samozřejmostí.

-dž-

DUCH – BOŽÍ DECH

Je známo, že hebrejský výraz pro Ducha (ruach) znamená také vítr či dech. Ježíš se této skutečnosti dotýká, když říká: „*Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha (J 3,8).*“

A když Vzkříšený o Velikonocích přišel mezi své učedníky, tak „*na ně dechl a řekl jim: 'Přijměte Ducha svatého' (J 20,22).*“ A tato charakteristika Ducha má své důsledky pro náš duchovní život čili spiritu-alitu, pro naši modlitbu.

Často si naříkáme, jak se nám modlitba nedaří a jak nedokážeme vnímat Boží blízkost uprostřed všedních starostí a shonu. Je to vlastně paradoxní, když věříme, že Bůh je všude kolem nás, že v něm žijeme, pohybujeme se, jsme, že Duch Boží nás obklopuje jako vzduch. A stejně jako si neuvědomujeme přítomnost vzduchu, dokud nezačneme z nějakého důvodu lapat po dechu, tak to platí i o Boží přítomnosti. John Polkinghorn to vyjádřil přesně: „*Poznat Boží přítomnost je obtížné zčásti proto, že žádný tvor nikdy ve své zkušenosti nepoznal Boží nepřítomnost.*“ Bůh je stále s námi, vždy na dosah naší modlitby, ale jakoby nám jeho blízkost zevšedněla či se dokonce zastřela naším odporem a uzavřeností vůči ní. A přitom, kdyby se jen na jedinou vteřinu Bůh od nás odtáhl, odňal nám ducha, kterého vdechl do našeho chřípí, obrátili bychom se rázem v nicotu.

Modlit se, žít v Boží přítomnosti tedy neznamená snažit se vystoupit na nebesa, ale otevřít se tomu, který „není od nikoho z nás daleko“. Boží Duch nás obklopuje jako vzduch a v našem dechu je přítomen Dech Boží. Boha nemůžeme vidět ani se ho dotknout, ale můžeme se jeho přítomnosti „nadechnout“.

Je mnoho věcí, které nám mohou pomoci soustředit se a pozvednout naši mysl a srdce k Bohu. Ale často zapomínáme na tu úplně nejobyčejnější, která je pro nás vždy dostupná, i když nemáme k modlitbě vnější podmínky. Je to náš dech. Nádech a výdech – neustálý rytmus přijímání a odevzdávání, který je rytmem života. Přes všechnu naši snahu o samostatnost nám potřeba dýchání připomíná, že jsme ve skutečnosti zcela závislí na vzduchu kolem nás. Že to, co nevidíme a v našem vědomí tomu obyčejně nepřikládáme váhu, je ve skutečnosti to nejdůležitější, protože bez toho bychom nepřežili ani několik minut.

Modlit se tedy ve skutečnosti neznamená něco dělat, ale věnovat pozornost tomu, co dělá Bůh. Otevřít se Božímu Dechu, který v nás „lká a sténá“. Všimnout si, že i náš dech vlastně už je – či může být - modlitbou, v níž se neustálým vydáváním a přijímáním podílíme na věčném Božím Dechu.

-kš-

„*Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj*“

(Ř 8,6)

HLEDAT A NALÉZAT

„Tobě je to asi úplně jedno, jak se cítím, co?!“ vyčítám tiše holubovi, který mne na mé malé zahrádce už týdný navštěvuje. Ze strany si mě prohlíží a pak odvážně vyskočí na nabídnutý prst, aby si mohl z ruky vyzobat zrní a slunečnice.

Když je člověk starší, má tendenci myslet si, že už lépe rozumí lidským vztahům. Že dokáže předpokládat, co se může přihodit, co jakou odezvu vyvolá. Že už přece jen umí předcházet konfliktním situacím. Že ho jen tak něco nepřekvapí a že se ho jen tak něco nedotkne... A pak – prakticky z ničeho nic – nás potká něco, co nás úplně vyvede z míry. Nepřihodí se to proto, že bychom měli špatný úmysl. Prostě jen špatně vyhodnotíme situaci, podcenili jsme nedostatek informací, přidá se větší či menší nedorozumění... Anebo všechno dohromady. Výsledkem je pocit trapnosti, ponížení, nedocnění... Cítíte se pod psa a říkáte si, proč muselo tohle potkat zrovna mě?! Ta nešťastná souhra náhod vám ani neumožňuje důstojně se hájit. Vina je jasně na vaší straně a každé další výmluvy by situaci jen zhoršily. Nepomáhají ani slova útěchy vašich blízkých či přátel. Musíte se s tím vyrovnat sami. Vy víte, že jste udělali chybu. Právě proto je nejtěžší odpustit sám sobě a znovu nalézt vlastní sebedůvěru. Stále dokola hledáte příčinu a říkáte si – muselo to přijít? Jaký to pro mě mělo smysl? Co mi to mělo sdělit?

Utrpení zušlechťuje duši, napsal prý kdysi Jiří Voskovec. Jen bych ráda věděla jak, říkala jsem si bezradně. Po několika dnech škvaření se ve vlastní šťávě – zdánlivě náhodou (někdo to nazývá synchronizací) – narazíte na video o faráři Mariánu Kuffovi ze Žakovců pod Tatrami. (Vřele doporučuji najít na internetu kterékoliv jeho kázání či povídání.) Říká tu: „Každé ponížení, potupení, utrpení tě čistí a učí. Čemu? Lásce! Tady na tomto světě maturujeme z jediného předmětu a to je Láska. A máme dvě možnosti – odmaturovat, nebo - nedej Bože - neodmaturovat!... Utrpení čistí náš duchovní zrak. Nemusíme všemu rozumět, ani utrpení, ale učme se ho přeměnit na lásku!

To, co tady získáme za pakatel, tam nahoře – v očištění – nekoupíme ani za milión! Vysokohorská přirážka! Proto raději tady, Pane, raději tady...“

Už chápu, čím může utrpení zušlechťovat: sebezpytováním, hledáním a nalézáním cesty. Cesty lásky a pokory. Učit se odpouštět sobě i jiným. Být vnímavější vůči druhým. A být vděčný za poučení, která se nám dostávají. I za cenu bolesti a studu.

Raději tady, Pane, tady...

A holub, jako by nikdy nezapochoyboval, mi klidně, s důvěrou opět zobe z dlaně.

Irena Kastnerová

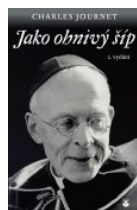
Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já.
(Jan 14,26)

KNIHA PRO CHVÍLE, KDY SE ZEMĚ POD NOHAMA DÁ DO POHYBU

„Když jsme zlomeni a když nám smysl všeho uniká, musíme povznést své srdce, ubohé kousičky svého srdce k Bohu, který je Láska: a neříkat nic, když nemáme co říci. A když pak zase budeme mít co říci, pak je to Otče náš: a tehdy Bůh rozsvítí všechny temnoty kolem nás.“

V životě mohou nastat chvíle, kdy vše ztrácí smysl, všechny záchytné body, naděje se zdají být vyčerpány. Jindy pevná půda pod nohama jakoby zkapalněla a začíná téci, člověk se topí a nemá se čeho zachytit. Právě pro takové momenty je určena kniha *Jako ohnivý šíp*. Kniha tvoří krátké úryvky z korespondence Charlese Journeta (1891 – 1975), kardinála a švýcarského teologa působícího ve Fribourgu, určené lidem, které na dálku doprovázel v jejich starostech, radostech, bolestech a zápasech. Dopisy vznikaly v letech 1936 – 1975 a jejich výbor byl vytvořen po jeho smrti. Čtenář má k dispozici krátké výňatky, které jsou jakýmsi koncentrátem naděje a povzbuzení ve víře. Může pocítit závatnou hloubku Boží lásky prožitou a zprostředkovanou autorem odpovědí, které mohou vyvěrat jen z života v jednotě s Bohem. Tam, kde už běžné tišící prostředky a léky na bolesti a rány selhaly, se otevírá dosud netušený prostor proměněný přítomností Boha. Úzkost ustupuje pokoju, strach opadá v odevzdanosti a bolestné rány poznenáhlu rozkvétají. Čtenář, který má k dispozici jen odpovědi kardinála Journeta, získává dojem, že odpověď je určena přímo jemu a reaguje na jeho životní otázky. Je prozíravé mít takovou knihu po ruce v knihovně, podobně jako lékárníčku v domácnosti, pro případ nenadálé události...

„Především musíme svou naději vrhnout jako jakousi kotvu do Božího srdce a vši silou táhnout za řetěz. 'On ví co dopouští', a když se zkouška přijímá v pokoře a ve víře žebrajícího srdce, připravuje pokaždé vzkříšení“.

Charles Journet: *Jako ohnivý šíp*, Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2011. Knihu si můžete půjčit v knihovně chrásteckého sboru v sekci „Spiritualita“.

- simhaha-

JAK SE POZNÁ KŘEŠŤAN?

Mnoho let zpátky nemohu navštěvovat bohoslužby v kostele. Proto poslouchám přímé přenosy bohoslužeb nebo mší v rozhlase. V neděli 24. 4. 2016 byl přenos z kláštera v Praze v Břevnově. Kázal převor Prokop Siostrzonek. Protože mne toto kázání velice zasáhlo, chci se o své dojmy podělit s vámi, čtenáři Poutníka. Pan převor se ptal dětí, jak poznáme vojáka? „Nosí uniformu“. Jak poznáme lékaře? „Nosí bílý plášť“. Jak poznáme číšníka? „Nosí motýlek a v ruce táč s jídlem a pitím“. A jak poznáme křesťana? Děti nevěděly. A on vysvětloval, že v Africe nosí lidé, čekající na křest, na krku medaili. Ti pokřtění pak křížek. A jeden chlapec šel krást. Tázal se ho pak kněz: Jaks to

mohl udělat, ty, křesťan, který nosí křížek na krku?!? A chlapec odpověděl: „Já si ten křížek sundal!“ Zbytek jsem poslouchala už jen vzdáleně. Ptala jsem se sama sebe: Nesundáváme si i my pomyslný křížek z našeho krku vždy, když se zabýváme věcmi nepodstatnými, místo těmi skutečně důležitými, a nevidíme ty, kdo to potřebují?

Alena J.

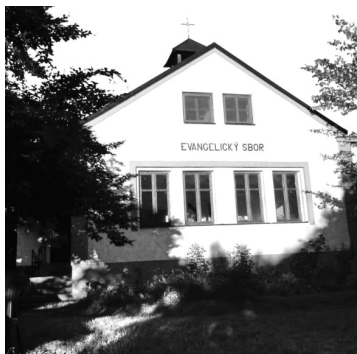
„I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenu vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a síly, duch poznání a bázně Hospodiny.“
(Iz 11,2)

ZAMYŠLENÍ K 60LETÉMU VÝROČÍ EVANGELICKÉ FARY V CHRÁSTU

Slavení kulatého jubilea posvěcení našeho sborového domu a modlitebny, které proběhlo letos v půlce dubna, zanechalo díky pestrému programu ve všech účastnících jistě mnoho dojmů. Podělím se s Vámi o jeden, který jsem si odnesla z prohlížení panelů s fotografiemi z časů výstavby domu a jeho slavnostního posvěcení. Bylo samozřejmě zajímavé sledovat na nich postupný růst stavby i porovnat současný vzhled zahrady se vzrostlými stromy a keři s tehdejší pouze zatravněnou plochou. Hlavně jsem si však uvědomila, že žádného z těch lidí na snímcích neznám.

Napadlo mne, jestli se za několik desítek let bude podobná slavnost jako ta naše opakovat a někdo si dá opět práci se shromážděním historických materiálů, tedy i ze současnosti, zase už si naši budoucí bratři a sestry nebudou pamatovat na nikoho z nás, jak se na ně budeme usmívat ze společných záberů z roku 2016. Je to zvláštní – dům zde stojí stále tentýž, resp. s většími či menšími úpravami, ale ti, kterým je určen, sem přijdou, různě dlouhou dobu pobudou, a není jich na tomto světě více. Na pozdějších fotografiích už budou chybět jako třeba poražený strom. Kontrast mezi trvanlivostí prostředí a pomíjivostí jeho uživatelů.

Bylo by to poněkud pesimistické zamyšlení, kdybychom nedoplňovali další rozměr, který představuje nepomíjící Bůh a jeho Slovo, které trvá na věky. Slovo, které ve vybudovaném domě Páně mohou lidé, jen poměrně krátce pobývajíc

na této zemi, přijímat, navzájem se jím povzbuzovat, nechat se jím budovat a předávat jej dalším. A že je toto Slovo stále živé a působící, o tom jsme se mohli přesvědčit právě nyní, neboť i když budovatelé tohoto sborového domu již nejsou mezi námi, užíváme jej ke stejnému účelu my a, dá-li Pán Bůh, i za řadu let bude stále

sloužit dalším pomíjivým generacím jako místo předávání Slova vedoucího k životu věčnému.

Bohu díky za tento dům a za vše dobré, co se díky jeho existenci a díky všem obětavým lidem, kteří jej postavili a dodnes udržovali, mohlo odehrát v životech jistě nemalého počtu z nás!

-dž-

NOC KOSTELŮ V CHRÁSTU A KRALOVICÍCH

Tradiční akci nazvanou Noc kostelů můžeme prožít v pátek 10. června, a to jak v modlitebně ČCE v Chrástu, tak v evangelickém kostele v Kralovicích (Žatecká 488).

V Chrástu v 18 hod. pozve všechny zájemce do modlitebny vyzvánění zvonu.

Od 20 h v půlhodince Co umí harmonium bude varhaník Jan Esterle povídat o harmoniu a posluchači se mohou těšit i na zajímavé hudební ukázky.

Poté (zhruba o půl deváté) v programu nazvaném Svítá si můžeme společně zazpívat oblíbené křesťanské písně, a to za doprovodu kytary.

Od 22 h bude otevřena kavárnička s občerstvením, kde si můžete příjemně popovídat s přáteli. Zároveň budete mít možnost prohlédnout si výstavu fotografií proloženou verši a příznačně nazvanou Kostel jako inspirace. Autorkou obojího je Evelína.

V Kralovicích bude evangelický kostel návštěvníkům k dispozici od 18 do 22 hodin. Zájemci mohou vystoupat i do zvonice, ze které je neobvyklý výhled na město a okolí.

Od 19:15 h zazpívá Chrástochor. Smíšený sbor se v pásmu zpěvů a textů vrátí ještě k Velikonocům.

Věříme, že Noc kostelů i tentokrát přispěje k odpočinku po pracovním týdnu a že páteční večer příjemně odstartuje nastávající oddechový víkend.

JAKO JEŽÍŠ

Svatodušní svátky jsou svědectvím o naplnění zaslíbení, které dal Ježíš svým učedníkům: *Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám* (Jan 14,18). Ježíš přichází k nám skrze Ducha svatého. V něm je nám přítomen. Díky Duchu svatému jsme součástí Kristova těla, církve.

Naplnění učedníků Duchem svatým, ke kterému došlo o letnicích v Jeruzalémě, když byli všichni shromážděni na jednom místě, nedošlo postupně či nenápadně. Byla to zcela zjevná a zřejmá událost, která nenechala nikoho na pochybách, že se zde děje něco mimořádného, něco, co přichází z Božího světa.

Učedníci byli naplněni Duchem svatým a nad jejich hlavami se objevily jako by ohnivé jazyky. A všichni začali mluvit jinými jazyky.

Jakými jazyky začali mluvit? Srozumitelnými – všichni toho jazyka jim rozuměli. Nešlo o jazyky andělské, tedy nám lidem nesrozumitelné. Naopak – Bůh použil ústa lidí, aby vypravovali druhým o velikých skutcích Božích.

Ve svatodušních událostech jsme svědky toho, že si Bůh používá naše ústa, naše slova, aby se svět dozvěděl o jeho velkých činech. Nejde to však automaticky – je třeba se dát Bohu k dispozici. Ti lidé, kteří byli shromážděni v Jeruzalémě, se modlili, čekali na Boha. Jinými slovy – chtěli být Bohu k dispozici, aby je mohl použít – a Bůh to udělal.

I nás chce Pán použít, i naše ústa mají vyprávět druhým o jeho slávě, o tom, co pro nás lidé koná. Je na nás, zda se mu dáme k dispozici. Zda to budeme chtít. Zda na něj v modlitbách budeme čekat a využijeme pak příležitosti k tomu, mluvit s druhými o velkých skutcích Božích. A to ne v kostele, s těmi, které dobře známe, ale s těmi, kteří o Božích skutcích neslyšeli.

Neboť učedníci nezůstali v místnosti, kde byli, ale vyšli ven na veřejné prostranství, na ulici. Aby se setkali s těmi, kteří o Božích skutcích ještě neslyšeli.

Jsme jako církev Kristovým tělem. Naše ústa jsou tedy i jeho ústy. On chce skrze naše ústa a naše slova promlouvat k tomuto

světu. Chce, aby dobrou zprávu o tom, co Bůh pro lidi koná, slyšeli všichni bez rozdílu. A k tomu chce použít i každého z nás, bez rozdílu.

Ovšem letnice nejsou jen svědectvím o vyslání učedníků k druhým lidem. Jsou především svědectvím o tom, že se to děje v moci Ducha svatého. Že jde o nebeské zmocnění k tomu, k čemu nás Pán posílá. Ze síly a moci, která nepochází z tohoto světa.

A to je důležité. Protože jako křesťané jsme součástí, kouskem Kristova těla, jsme podobně jako on naplněni jeho Duchem. Každý z nás. Tak, jak nám to zaslíbil. A je to právě jeho Duch, který dělá zázrak s námi i s lidmi, kteří slyší naše slova – že porozumí. Že slovo o Božích velkých skutcích je zasáhne. Že najednou porozumí. Že za našimi slovy uslyší Ježíše – jeho pozvání k němu, jeho slovo o odpuštění, jeho zaslíbení záchrany i pokoje, který člověk může žít v jeho jménu. A to nelze jinak, než z moci Ducha svatého.

Co nám tedy zbývá? Modlit se, očekávat Pána – a také jít a mluvit s lidmi okolo nás o velkých skutcích Božích. V jeho síle, v moci Ducha svatého, v jeho zmocnění. Jako část jeho těla, církve.

f. Jan Satke – Sbor ČCE Přeštice

Tradice anglických probuzeneckých písní 19. století ovlivnila výrazně písňový repertoár nově vzniklé ČCE po roce 1918. Řada písní se nám již dnes zdá jako příliš rozevláté cituplné vzdechy, ale některé z nich se staly trvalou součástí evangelického písňového pokladu. Při zkoumání pramenů pro připravovaný nový evangelický zpěvník jsme narazili na několik písní z tohoto okruhu v materiálech Jednoty bratrské (dnes našeho Ochránovského seniorátu), které zůstaly po léta stranou našeho zájmu. Určitě stojí za to některé z nich znovu oživit a předložit církvi k užívání. Platí to i o písni „Ó obnov dílo své“ z dílny klasika anglické písňové tvorby 19. století Wiliama Henryho Monka.

Ó obnov dílo své

W.H.Monk 1861

1. Ó ob - nov dí - lo své svou mo - cí, Nej - vyš - ší! Ten

hlas, jenž mr - tvé pro - bou - zí, necht' vši - chni u - sly - ší.

- Ó obnov dílo své a rozptyl mrákotu a přiveď víru hynoucí svým dechem k životu.
- Ó obnov dílo své, zas žízeň vyvolej a hlad po slovu života i nasycení dej.
- Ó obnov dílo své! Dej Ducha svého dar, necht' chladných srdcí roznítí zas k tobě lásky žár.
- Ó obnov dílo své! Tvé evangelium znej k slávě tobě, k spáse nám i všechněm národům.

Revive thy work, o Lord - Albert Midlane 1858, překl. B. Vančura

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce **Matyáš J. Turský** (e-mail: matyas.tursky@evangnet.cz, mobil: 608 833 790)

Karel Šimr a **Dagmar J. Ženíšková**. Sazba, grafika: **Petr Vrobel**.

Tohle číslo vyšlo v květnu 2016. Ke stažení na: kralovice.evangelnet.cz; chrast.evangelnet.cz